

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 13185

гр. София, 26.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 36 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СИМОНА В. НАВУЩАНОВА

като разгледа докладваното от СИМОНА В. НАВУЩАНОВА Гражданско дело № 20231110169464 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на А. Н. Ц. против „.....“ ООД, с която са предявени установителен иск по чл. 124 ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че е договорът за покупка на стоки извън търговски обект сключен между тях е едностранно прекратен от ищцата, която е упражнила правото си на отказ съгл. чл. 50, ал. , вр. чл. 53 ЗЗП и иск за осъждане на ответника да приеме обратно стоките, предмет на договора с оглед изпълнение на задължението му по чл. 54 ЗЗП.

При извършена служебна проверка за редовност на исковата молба съдът е намерил същата за нередовна и са дадени указания по реда на чл. 129, ал. 2 ГПК да отстрани констатираните нередовности по исковата молба като посочи правен интерес от предявения в настоящото производство установителен иск за признаване за установено в отношенията между страните, че е договорът за покупка на стоки извън търговски обект сключен между тях е едностранно прекратен от ищцата, която е упражнила правото си на отказ съгл. чл. 50, ал. , вр. чл. 53 ЗЗП и иск за осъждане на ответника да приеме обратно стоките, предмет на договора като има предвид, че установителен иск за прекратяване на граждански правоотношения може да се предяви само в предвидените в закон случаи.

С молба с вх. №/26.01.2024 г. ищецът заявява, че не поддържа предявения установителен иск за признаване за установено в отношенията между страните, че е договорът за покупка на стоки извън търговски обект сключен между тях е едностранно прекратен от ищцата, която е упражнила правото си на отказ съгл. чл. 50, ал. , вр. чл. 53 ЗЗП, а само осъдителния такъв за осъждане на ответника да приеме обратно стоките, тъй като отказва да го стори доброволно. Ищцата посочва, че при уважаване на така предявения иск, последната ще докаже пред кредитната институция, че е изпълнила задължението си по чл. 55 ЗЗП и платените към кредитната институция средства ще й бъдат възстановени. Съображения за недопустимостта на установителния иск за установено в отношенията между страните, че е договорът за покупка на стоки извън търговски обект сключен между тях е едностранно прекратен от ищцата съдът няма да излага, тъй като с молба с вх. №/26.01.2024 г. ищецът заявява, че не поддържа такъв. За недопустим съдът намира и искът за осъждане на ответника да приеме обратно стоките и съображенията за това са следните:

На първо място нито чл. 50, нито чл. 54 и чл. 55 от ЗЗП не регламентират искове, а уреждат правото на отказ на потребителя и начина, по който това право може да се упражни.

Разпоредбата на чл. 55 ЗЗП (на която се позовава ищцата) гласи, че когато потребителят упражни правото си на отказ от договора от разстояние или от договора извън търговския обект и *когато търговецът не е предложил да прибере стоките сам, потребителят трябва да изпрати или предаде стоките обратно на търговеца или на упълномощено от него лице без неоправдано забавяне и не по-късно от 14 дни*, считано от датата, на която потребителят е съобщил на търговеца за решението си да се откаже от договора по чл. 52. Крайният срок се смята за спазен, ако потребителят изпрати или предаде стоките обратно на търговеца преди изтичането на 14-дневния срок. Тоест разпоредбата на чл. 55 ЗЗП урежда начинът, по който потребителят, който е упражнил правото си на отказ от договора от разстояние или от договора извън търговския обект, може да предаде стоките обратно, в случай че търговецът не е предложил сам прибирането им. Тоест ред и защита за потребителя е предвидена като е достатъчно последния да изпълни задължението си да изпрати или предаде стоките обратно на търговеца или на упълномощено от него лице без неоправдано забавяне и не по-късно от 14 дни, считано от датата, на която потребителят е съобщил на търговеца за решението

Освен това, съгласно разпоредбата на чл. 97 ЗЗД, ако задължението е да се предаде нещо и кредиторът е в забава, длъжникът може да се освободи като предаде дължимото за пазене в подходящо място, определено от районния съд по местоизпълнението. Такова искане в настоящия случай не е направено.

Посредством предявяване на осъдителен за осъждане на ответника да приеме обратно стоките се заобикалят посочените разпоредби и уредения в чл. 55 ЗЗП срок за предаване обратно на стоките.

За пълнота на изложението следва да бъде посочено, че обвързващото действие на сключения договор за продажба, респективно неговото разваляне и упражняването на правото на отказ, следва да бъде установено по предявени исковете за реално изпълнение или при търсене на последиците от развалянето на договора, какъвто е искът по чл. 55 ЗЗД, но такива в рамките на настоящо производство не са предявени.

По тези съображения, настоящото производство се явява процесуално недопустимо. Недопустимостта на иска налага прекратяване на производството по делото.

Така мотивиран и на основание чл. 130 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА искова молба с вх.№/19.12.2023 г. от А. Н. Ц. и **ПРЕКРАТЯВА** производството по гр.д. № 69464/2023 г. по описа на СРС, I-36 състав като недопустимо.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок от съобщаването му на ищеца пред Софийски градски съд.

ПРЕПИС от определението да се връчи на ищеца чрез адв. А. А..

Съдия при Софийски районен съд: _____